

tals, en Privatmands Hænder, som Banen tilhjulpe med et Pengelaan til 4 pCt. mod god Sikkerhed. Men saa Meget er imidlertid vist, at denne Ekstensionshistorie har skadet Banens Kredit og har gjort den Tro almindelig, at Banen stod paa Afgrundens Rand med Hensyn til Forrentning, og at en Fallit var uundgaaelig, at den ikke kunde bære sine Driftsudgifter, end sige give et Overskud osv. At dette er en aldeles urigtig Opfattelse af Banen, tror jeg er tilstrækkelig godtgjort ved hvad jeg har anført, og ved de Oplysninger, der ere fremlagte i denne Sag. Jeg tror tværtimod, at en ubildet Bedømmelse maa føre til, at hele Foretagendet maa siges at være et sundt og godt Foretagende, og saa megen Velvillie tror jeg dog, at dette Foretagende kan fortjene, at man, hvis denne Lov mod Forrentning ikke skulde blive vedtagen, vil finde det i sin Orden, at Staten kommer Banen tilhjælp paa en eller anden Maade ved Pengelaan, saaledes at Banen kan virke uforstyrret af Pengeopsigelser, komme ud af sin Forbindelse med Banken og slippe for de høje Renter, den nu maa betale til Banken, der, naar Provisionen medregnes, kunne ansættes til 6 pCt. om Aaret. Jeg foretrækker imidlertid Salget, baade fordi jeg anser det rigtigt fra Statens Standpunkt, og fordi navnlig Kommunerne ere bedre tjente dermed, for at komme ud over alle Pengevanskeligheder. Jeg skal derfor paa det Bedste anbefale dette Lovforslag til Thingets Velvillie.

H. Pedersen: Dersom der ikke skulde kunne opnaas Andet ved at vedtage dette Lovforslag end det, som for Tiden er stillet os i Udfigt, vilde jeg have Betænkkelighed ved at stemme derfor, thi det Hele, vi for Tiden opnaa ved at vedtage Lovforslaget, er jo, at vi hjælpe de Mand, eller det Selskab, som har bygget denne Bane, ud af den Forlegenhed, de ere komne i ved at have forregnet sig, men det er jo ikke noget virkelig Statspiemed. Underledes vilde det stille sig for mig, dersom der samtidigt forelaa et Forslag om at forlænge Frederiksundsbanen til Hundested eller et andet Sted der paa Kysten, hvor der kunde blive en god Havn, hvorved saa disse Baner kunde sættes i Forbindelse med hinanden. Saa vilde den østjydske Bane faae virkelig Betydning som Statsbane. Efter alle de Sagkyndiges Mening, som jeg har haat Keilighed til at tale med, vilde vi da kunne faae den letteste og sikreste Forbindelse mellem Sjælland og den nordlige Del af Sjælland, og disse Baner vilde saa faae Betydning for den almindelige Samsærfsel baade i Krig og Fred. Desuden vilde en saadan Forlængelse af Frederiksundsbanen være en væsentlig Støtte for vore driftige Fiskere paa Nordkysten, en Støtte, som jeg tror de godt fortjene, og som vi vist Alle ønske at yde dem, naar det kan

ste, uden at Andres Interesser derved tilfidesættes. Jeg vil derfor hensille saavel til den høitærede Minister som til det eventuelle Udvalg at tage denne Sag under nærmere Overveielse. Jeg forlanger ganske vist ikke Loven ændret i den Henseende og sendt tilbage til Folkethinget, for at faae nogle Bestemmelser derom vedtagne nu i denne Samling. Blot jeg kunde opnaa at vinde Tilslutning for denne Rante, vilde jeg for mit Vedkommende derved være beroliget, og dersom denne min Hensætning skulde komme den høitærede Minister noget uventet, ønsker jeg ikke noget Svar ved denne Leilighed; jeg kan godt vente. For mig kommer det kun an paa, at disse Baner virkelig faae en saadan Betydning for det hele Samfund og komme saa Mange tilgode, som der er Mulighed for.

Jessen: Ikke blot, fordi jeg, som jeg oftere har udtalt, anser det for ønskeligt, at alle Baner, som ikke have en blot lokal Interesse eller ere anlagte i ganske specielt Diemed, komme i Statens Haand og under Statens Drift, men ogsaa fordi jeg anser det for at være billigt, efter at vi ere gaaede over til det System, der blev fastslaaet i Loven af 16de Juni 1879, at man ikke vedbliver at lade Egnene i Østjylland tilskyde et usforholdsmæssig stort Bidrag til saadanne Jernbaneanlæg, vil jeg anbefale, at denne Sag maa nyde Fremme. Den første ærede Daler har jo iøvrigt saa vel talt for Sagen, at denne min Anbefaling kun skal være en Styrke for, hvad han har udtalt og som jeg haaber vil finde Gjenklang i Thinget. Denne Sag har jo saa ofte været under Forhandling og har jo oprindeligt, ikke just i denne Form, men i en noget lignende, været indbragt fra den høie Regjering. Jeg beklager, at Forslaget nu foreligger som et privat Lovforslag, fordi der derved ikke er givet de Oplysninger, som der vistnok maatte ønskes af Alle, der ønske Sagen fremmet, for at man kunde overbevise sig om, at det forholder sig saaledes, som den første ærede Daler har udtalt, at den Kjøbesum ikke er for høi, som er fastsat i Lovforslaget. Jeg har ikke Noget at erindre mod, hvad den første ærede Daler i saa Henseende anførte. Jeg har ved at efterse de Beregninger, som jeg har kunnet faae fat paa og som tilbels findes i den Betænkning, der blev afgiven af Udvalget i Folkethinget i forrige Session, set, at den Sum af 3,418,000 Kr. indbefatter Prioritetsskjæld, Driftsskjæld og Halvdelen af Aktiekapitalen. Naar til denne Sum, som efter en anden Beregning udgjør tilsammen 3,425,000 Kr., lægges Statens Tilskud, som er 1,092,000 Kr., komme vi til en samlet Verdi for Banen af 4,517,000 Kr., og da Banen er 14 Mil lang, bliver altsaa Udgiften for Baneanlægget 328,000 Kr. pr. Mil. Naar disse Tal, som jeg saaledes